

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Càstig fiscal als acomiadats
Les indemnitzacions per acomiadaments improcedents comencen a tributar a l'IRPF a partir de 2.000 euros per any treballat.

10
anys

200 km de cues
Les cues per sortir de revetlla sumen més de 200 km. L'exòde de mig milió de cotxes pel pont de Sant Joan desborda la xarxa viària.

20
anys

Assajos nuclears
Clinton estudia l'opció que els EUA reprenguin els assajos nuclears. Defensa li proposa fer proves de 500 tones de TNT de potència.

Ull de peix

Isabel-Clara Simó

D. Fernández

A cabo de llegir *La paraula contrària*, d'Erri de Luca, que ha editat la meritòria editorial Sembra, i només sé exclamar-me: correu a comprar-lo! O a llegir-lo en una biblioteca! El prestigiós escriptor italià Erri de Luca és a punt d'entrar a la presó per haver dit, en una entrevista, que les obres del tren d'alta velocitat a la vall de Susa (hi ha urani i amiant) s'haurien de sabotejar. Tot de fiscals, de jutges i de polítics l'han assenyalat amb un dit acusador i han dit que això és incitació a la violència, i, per tant, punible. Una situació grotesca que De Luca refuta amb contundència. Per exemple quan diu que a l'himne més bonic, *La Marsellesa*, es diu: "Aux armes, citoyens!", sense que mai l'autor de la lletra, Claude-Joseph Rouget de l'Isle, fos denunciat per instigació.

Ja voldrien alguns escriptors de moda arribar-li a la sola de la sabata

Però el que realment no us podeu perdre és el pròleg, de David Fernández. Si voleu saber què és l'esquerra, i ho voleu saber no amb sentiments, manifestacions, visques i tot allò que ens caracteritza, com a mediterranis i com a catalans, sinó amb arguments impecables, dades indiscutibles i rigor racional, llegiu aquest pròleg.

Perquè es dona el cas que hi ha una ressaca després de la matança de *Charlie-Hebdo*, en la qual hom no para de discutir què és la llibertat d'expressió i quins límits té, si és que en té. Acostumats a viure sota tiranies més o menys disfressades, aquest poble nostre ha anat submergint aquesta mena de conceptes sota la capa de l'envilidor mesellisme. La llibertat d'expressió provoca discussions perquè no tenim clar què és això de la llibertat (us en recordeu, els grans, d'aquella dicotomia tan carca: "Libertad o libertinaje"?). Si hem oblidat, o ens han fet oblidar, conceptes tan fonamentals per a la vida en comunitat, correu i llegiu el pròleg de David Fernández. No espereu a demà: avui.

Ultra tot plegat està esplèndidament escrit. Ja voldrien alguns escriptors de moda arribar-li a la sola de la sabata. Perdó: sandàlia.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous

Dagoll Dagom

Manuel
Cuyàs

Aquest vespre algú farà sonar la cançó de Jaume Sisa dedicada a la coca, la composició més celebrada de l'antic i memorable espectacle 'Nit de Sant Joan' de Dagoll Dagom. Joan Lluís Bozzo, el cap més visible i la veu nasal més audible de la companyia teatral, acaba de publicar un llibre de records centrat en els primers anys de Dagoll Dagom, des de *No hablaré en clase* fins a *Glups!* Està molt ben escrit, és molt amè i explica moltes coses de la nostra història, personal i col·lectiva. Es titula *Memòries trobades en una furgoneta* i l'ha editat Empúries. Per entendre el passat recent que ens ha dut fins a la nostra conformació actual es poden llegir llibres d'història, es pot recórrer a les hemeroteques

o a la memòria dels més grans, i des d'ara haurem de tenir en compte el llibre d'en Bozzo, que és molt més que el relat d'uns muntatges teatrals i les seves trifugues. Situat en una furgoneta que el du d'una punta a l'altra de la Península amb tots els membres i tot l'utilatge de la companyia, Bozzo ens fa desfil·lar davant dels ulls l'Espanya carca, l'Espanya progre, l'Espanya engrescada primer amb la democràcia i després amb el triomf del PSOE i més tard successivament desencisada. Com que Dagoll Dagom va optar per passar del teatre "compromès" al "comercial", els escarafalls que davant aquest fet va emetre la progressia barcelonina, teatral o no, són descrits amb molta agudesesa, molta gràcia i amb noms i cognoms. Èrem exactament així.

Jo, que conec una mica la gent de teatre, sé com són de maldients i estripadors amb tothom de la professió.

ANTHONY GARNER

En Bozzo ha optat per fer un llibre amb molt poca sang. Ens fem grans. Reben de valent els censors, els fatxes, els caragirats i els pusil·lànimes però, en canvi, podent dir malament, per exemple, de Boadella i de Joan de Sagarra, els retrets queden matisats per l'admiració professional. El gran èxit de Dagoll Dagom va ser *Antaviana*, segons contes de Pere Calders. El repte que es va plantejar llavors, i també més endavant, va consistir a trobar uns textos d'igual categoria per als nous espectacles. Men-

tre busca, Bozzo se'ns presenta com un gran comentarista literari: Perucho, Ruyra, Vallmitjana, Gil de Biedma, Marsés...

Glups! es va basar en els còmics del francès Lauzier. Explica Bozzo que van acabar rebutjant un episodi irreverent sobre Adam i Eva per por que alguns espectadors s'enfadessin. Diu que ara haurien tirat pel dret, però Bozzo planteja un dubte: sabria el públic jove actual qui eren Adam i Eva i les ganges del Paradís? El temps i l'alegria passen amb una furgoneta.